

faa ringe, at Ingen i mange Aar vil tænke paa at anlægge en ny Bane ved Siden af den først anlagte.

Drewsen: Jeg kan ikke Andet end takke den høitærede Indenrigsminister, fordi han har bragt denne Sag paa Bane her i Salen og derved atter bragt Liv i det iydste Jernbanespørgsmaal, men jeg troer rigtignok, at den Bei, Ministeriet vil slaae ind paa, ikke vil føre os nærmere til Maalet. Hvad vi skulle arbejde hen til, er, at de Arbeider, som maae gaae forud, førend selve Arbeidet kan paabegyndes, ere tilendebragte, naar det gunstige Dieblik for Banens Anlæggelse kommer; thi, dersom man først da skal til at begynde paa Forarbejderne, taber man det gunstige Dieblik. Jeg troer, at om den høitærede Minister ogsaa lader en Commisston bereise Jylland, vil dermed aldeles ikke kunne udrettes Noget, hverken med Hensyn til det Finantsielle eller Commercielle, ligesaa lidt som jeg troer, den vil kunne foretage Noget med Hensyn til Rivelleringen. Det Udbytte, en sliq Commisston vilde kunne hjembringe, vilde indskrænke sig til Oplysninger om de locale Forhold, som allerede ere os bekendte iforveien. Vi vilde f. Ex. faae at vide, at Distrikten er et couperet og høit Terrain, medens Bestikstien kun bestaaer af Hede og er flad. Men det er Noget, som vi Alle sammen vide iforveien. Jeg troer, at den Bei, vi maae slaae ind paa, er atter at henvende os til Mr. Peto, hvad jo ogsaa den høitærede Indenrigsminister er villig til, og jeg kan ikke engang indsee, at man kan undgaae at henvende sig til ham; thi, saavidt mig bekendt, og efter hvad der idag er udtalt her i Salen, beroer der jo endnu i Indenrigsministeriet en ubesvaret Forespørgsel fra ham om Jernbanefagen, men man kan dog ikke forlange, at han skulde komme igjen med sine Tilbud, førend han har erholdt Svar paa det forrige. Jeg kan ikke indsee, hvorfor vi ikke skulde kunne henvende os til ham og sige: „Vi ere beredte paa, naar Forholdene tillade det, at anlægge en Jernbane i Jylland enten paa Distrikten eller langs Høideryggen gennem Midten af Jylland, hvilke ere de 2 eneste Steder, hvorom der kan være Spørgs-

maal. Stig os Betingelserne for Anlægget af en Bane paa et af disse 2 Steder.“ Eller ogsaa kunne vi sige til ham: „Vi ere beredte til at anlægge en Jernbane, naar Pengesforholdene tillade det. Vi ønske, at den skal berøre de og de Steder; forøvrigt kan Du anlægge Banen, hvor Du vil.“ — Jeg troer ikke, man behøver at spørge Mr. Peto, om han vil paatage sig dette Anlæg; thi naar man kender den Plan, som „Northern-European-Steam-Company“ har dannet sig med Hensyn til dette Anlæg, saa veed man ogsaa, at Banen fra Flensborg til Lønning kun er Begyndelsen til et Jernbanenet over hele Halvøen. Jeg troer derfor ikke, at der kan være Spørgsmaal om, at han jo nok vil paatage sig det; men hvis han skulde refuserer det, vil der, efter hvad der er mig meddeelt af en meget paalidelig Mand, Intet være i veien for, naar Regjeringen henvender sig til ham, at faae overladt de Arbeider, som han allerede har ladet foretage, og hvoraf Regjeringen altsaa strax kunde erholde Oplysninger, om end ikke angaaende Forholdene paa Distrikten, saa dog angaaende de locale Forhold i Midten af Jylland som det Sted, Hr. Peto især har henvendt sin Opmærksomhed paa. Hvis Regjeringen samtidigt dermed vilde indhente Betænkninger og Erklæringer fra Mand i Jylland med Hensyn til Nytten af, at en Jernbane blev anlagt der, saa troer jeg, at, om disse Meddelelser end ikke vilde blive samstemmende, vilde Regjeringen dog i alt Fald deraf kunne komme til en klar Anskuelse med Hensyn til Stedet, hvor Jernbanen vilde være til den mest Nytte for Landet. Disse to Arbeider kunne altsaa saaledes gaae Haand i Haand, og man vilde da kunne komme ud over det og være færdig med Hovedarbeidet, naar Pengesforholdene igjen tillade at anlægge Jernbaner. Men hvis man lader denne Sag gaae over til en Commisston, og navnlig lader den synke ned i Armene paa den Commisston, der allerede saa længe har bestaaet, uden, saavidt jeg veed, egentlig at have gjort meget Andet end faaet det maastee dygtigste Medlem ud af Commisstonen, saa troer jeg, at vi endnu vilde komme til at offre een Sommer, eller, paa andet Dantsk, det tredie Aar paa denne Sag, og 3 Aar er det